

ΕΣΤΑ ΣΚΑΡΙΑ

(Σκίτσος του κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. CONAN DOYLE

Ο ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΟΣ ΑΓΡΙΑΓΑΤΟΣ

«Ακόμα δεν είχα συνέλθει απ' την κατάπληξη, στην οποία μ' έρριξε απότομα η όλοφάνερη εχθρική ματιά της ως χθες άκομη άγνωστης εξάδελφής μου, κι' άνασκήρτησα πάλι.

—Είσαο τρελλός, εξάδελφε, πού μ'άς ήρθες εδώ πέρα!... «Ηλίθιος!... Τό πρώτο τράινο για τό Λονδίνο φεύγει στις 5 τό άπόγευμα... Δέν τό παίρνεις, τό καλό πού σου θέλω;...

Τήν κύτταξα έκθαμβός! Η κρεολή ατή σύζυγος του πρώτου εξάδελφου μου θά ήταν τρελλή εξάπαντος! «Ω, ήμουν θέβαιος πειά γι' αυτό, ύστερα απ' τά τελευταία λόγια της, κι' άντί νά θυμώσω μαζί της, άρχισα νά λυποίμαι τήν έξοτική άμορφιά της και τήν άνήγη άκόμη υεστήτά της.

—Τί συμβαίνει, Πεπίτα; άκούστηκε τή στιγμή εκείνη στό κατώφλι της πόρτας η τραχεία φωνή του «Εθεραρό Κίνγκ, του συζύγου της κι' εξάδελφου μου. Ο τόνος της φωνής σου φαίνεται θυμωμένος... Μήπως σέ στενοχώρησε, άγαπητέ μου Μάρσαλ;...

—Άπεναντίας, άγαπητέ μου, εξάδελφε! θιάσθηκα ν' άπαντήσω. Μιλούσαμε με τήν χαριτωμένη σύζυγο σου για τά έρωτικά πουλιά και θηρία, τά όποια έφερες απ' τή Βραζιλία... Σέ συγχάρω για τόν έρασσεχνικό σου ήλιο και για τήν άμορφη συλλογή σου!...

Ο «Εθεραρό με σκοτεινιασμένη από μουσικές σκέψεις τή μορφή του, δέν άποκρίθηκε άμέσως στις φιλοφροσύνες μου. «Έρριξε μονάχα μιά άγρια και—καθώς μου φάνηκε—άπειλητική ματιά στό γυναικεία του, κι' άμέσως αούτή, σαν νά τής έγνεψε κρυφά από μένα νά μ'άς άφήση μόνους, έσκυψε τό κεφάλι της και θγήκε έξω. Στο κατώφλι της πόρτας, όμως, σάτηχε, μούβριξε μιά άστραπιαία ματιά άνεκφράστου οίκτου, κι' έπειτα εξαφανίστηκε άθρόυθα!

—Έτσι τό κάνει με κάθε έπισκέπτη μας αούτή ή άλλόκοτη γυναικεία! είπε ό εξάδελφός μου μ' ένα περιεργό γέλιο, τό όποιο μου φάνηκε όστόσο σαν νά ήχη και πολύ τή θεία του έκείνη τή στιγμή. Είπε ζηλιάρια, άφάνταστα ζηλιάρια έξερει, και όποιος μ'άς έρχεται στό κτήμα, τής φαίνεται πως τής κλέβει άρες απ' τήν άγάπη μου και τήν άφοσίωσή μου!...

Η εξήγησις αούτή δέν με ίκανοποίησε και πολύ. «Όστόσο διαβολόσταίκα τά οικογενειακά του εξάδελφου μου, τά όποια δέν με άφορούσαν στό κάτω-κάτω, κι' είπα εύθυμα, αλλάζοντας κούβεντα:

—Λοιπόν, «Εθεραρό, πούος νά τδλεγε ότι θά γνωριζόμαστε μιά μέρα;... Δυό άδελφών μοναγαπαίδια καθώς είμαστε, ζού τράβηξες για τή Νότιο Άμερική πρό είκοσι χρόνων, κάνοντας του κεραλιού σου... Κι' έγώ πάλι, πού ήμουν μαλακώτερος στό χαρακτήρα, άφισα νά με κλείσουν στό κολλέγιο!...

—Και δέν πιστεύω νάχες παρράπονο γι' αυτό! με δέικοψε με τό ήνιο περιεργό γέλιο του ό «Εθεραρό. Η ευπειθειά σου άνταμειώθηκε με τό παρασάνα... Γιατί μπορεί εί γονείς σου πεθαίνοντας νά σου άφησαν χρέη, αλλά όλο τό Λονδίνο

έξερει πως έσύ θά κληρονομήσεις αύριο-μεθαύριο τόν θείο μας λόρδο Σαούθερτον...

—«Έλα δά, εξάδελφέ μου!... Έκανα νά διακόψω.

—Χά! χά! χά! συνέχισε έκείνος, μήν προσέχοντας τήν διακοπή μου. Ξέρεις καλύτερα από μένα, ότι ό θείος μας, πού είνε πειά ύπέργηρος κι' άκλήρος έντελώς, θρίσκαται στό κατώφλι του τάφου... Ξέρεις επίσης, ότι έμείς οι δυο πρώτοι άνεψφοί του είμαστε και οι μόνοι κληρονόμοι του... Πούος λοιπόν έκτός από σένα θά τόν κληρονομήσει; Έγώ πού τόκασα για τήν Άμερική, χωρίς νά δώσω λογαριασμό σέ κανέναν; Έγώ, τό παλιόπαιδο, τό τρελλό, πού ντρόπασα τήν οικογένειά μας με τά χειρότερα έπαγγέλματα και με τήν άσωση ζωής μου; Η έσύ, ό φρόνιμος, ό άξιοπρεπής, ό πάντα άνεπιλήπτος και λαμπρός ευπατρίδης;...

—Δέν τ' άφίνουμε αούτα, εξάδελφέ μου; είπα, θλέποντας τή φλόγα τών ματιών του και ιωάθοντας ένα ύπουλο μίσος και μιά ιάόριστη μοχθηρία στό λόγια του. Έγώ ήραα νά εέ δω χαρούμενος, εδουχιμένος, πού θά σέ γνωρίζα έπίτελους, και φιλούσα κυριολεκτικώς από συγκίνησι τήν έπιστολή σου με τήν όποια με καλούσες στό κτήμα σου... Και θέλεις νά σου πώ τήν άλήθεια;... Έπειδή δέν δίνω σημασία στις ήλίθιες προλήψεις τών ευπατριδών νά ζούν άεργοι απ' τά εισοδήματά τους, σέ έκτιμά και σέ θαμαζώ σαν έναν άνθρωπο άνωτερο από μένα... Γιατί έγώ ζω και θά ζήσω απ' τήν γενναϊοδωρία του θείου μας, έναδ έσύ ό,τι έχεις άρείλειται στην προσωπική σου ίκανότητα και στις άτομικές προσπάθειές σου... Λοιπόν, άς τ' αφήσουμε αούτα... Πότε θά μου δείξεις τά άξιοπερίεργα του κτήματός σου;...

Φαίνεται όμως, ότι ή μακρυά και πολυκύματη ζωή του έξάδελφου μου τόν είχε κάνει ν' άποκτήση θίαια και πρόσταγα πάθη. Αούτή τήν έντύπωση τουλάχιστον σχημάτισα απ' τήν μοχθηρή έκφρασι του προσώπου του, ή όποια δέν άλλαξε καθόλου, ύστερα απ' τά τελευταία φιλικά λόγια μου.

—Τό θράδυ άν θέλεις, Μάρσαλ! μου άποκρίθηκε ύστερα από μιά λιγούστιμη αισιτή. Γιατί άκόμη έξω ούρλιαζε ή θύελλα, και τά θηρία μου θά είνε εξαγριωμένα στό κλουδιά του!...

«Έπειτα σηκώθηκε απότομα και θγήκε έξω, άφινούτας με κατάνομον στό σαλόνι.

«Όλο τό άπόγευμα πέρασε για μένα πληκτικό. Τό άπέρατο κτήμα του εξάδελφου μου στό Κλίπτον, τό όποιο τελευταία είχε άγοράσει με τά λεπτά πού τό κέρδησε στη Βραζιλία, δέν μπορούσα νά τό έπισκεφθώ. Άπ' τά ζημερώματα πού είχα φθάσει στιγμή, ή θύελλα πού ούρλιαζε έξω με έμπόδιζε νά δω έξω.

Θά άνακουφιζόμουν τουλάχιστον κάπως απ' τή στενωχώρη κατάπληξη, τήν όποια δοκίμασα άπροσδόκητα, από τή μυστηριώδη κ' εχθρική ύποδοξη τής κυρίας Κίνγκ, και από τή σκεπασμένη θέσβαα με εύκολο-νώπη μοχθηρία του συζύγου

της για μένα!

Ός το θράδυ, πέρασα την ώρα μου με χασιμουρητά άνιας, αποφασισμένος να φύγω την επομένη με το πρώτο τραίνο. γιατί ήταν αδύνατο με την κοσμοχαλασιά εκείνη να πάρω το τραίνο των πέντε, σύμφωνα με την όχη και τόσο άδηρη ύπδειξη της οικειοποιήσης! Ο Έθεραρδ είχε λείψει όλο το απόγευμα από γειτονικό χωριό, για επίγειους, όπως είπε, υποθέσεις του, και το θράδυ γύρισε, συντροφευμένος από δυο-τρεις πλουσιους χωρικούς, φίλους του, οι όποιοι θα κοιμόντουσαν στο κτήμα τη νύχτα, για να φύγουν την επομένη για το Λοιδίνο, καθώς έλεγαν στις συζητήσεις των την ώρα του φαγητού. Όσο για την παράξενη εξαδέλφη μου, όλες αυτές τις ώρες ήταν άποτραθηγμένη στο διαμερίσμα της, κι' ούτε καν με τίμησε με την παρουσία της, στο φαγητό.

Το δείπνο πέρασε στενώγορο, παρ' όλη την προσποιητή ευθυμία του Έθεραρδ και τα χοντροκομμένα άστεια των μισομυθουμένων φίλων του. Θέλοντας να τελειώνω μια ώρα γρηγορότερα αυτό το μαρτύριο μου, στο όποιο τόσο αναπάντεχα είχα μπλέξει, έκνευριζομνος κιόλας απ' την άπουσία της κυρίας Κίνγκ, η όποια έδειχνε μια επίμονη έχθρότητα έναντιόν μου, σηκώθηκα να πάω για ύπνο.

--Στόσου να φωνάξω τον καμαριέρη να σε οδηγήσει! μου είπε ο Έθεραρδ.

Μά εγώ είχα προσπεράσει κιόλας το κατώφλι της πόρτας, γιατί ήξερα πού ήταν ο κοιτώνας μου.

--Φαγώθηκα να δη τον Βραζιλιανό γάτο μου... Δεν κάνει όμως μια τέτοια ώρα, γιατί η θύελλα τόν έχει εξαγριώσει... Συνυμνην ένα λεπτό να τόν συνοδεύσω στον κοιτώνά του, γιατί φοβούμαι μήπως λαβείμι στο διάδρομο ο εξαδέλφος μου, και πάει προς τα θηρία!...

Αυτές η τελευταίες φράσεις του Έθεραρδ έφτασαν σαν ήχο στά αυτιά μου, γιατί είχα άπομακρυνθη άρκετά πειά απ' την τραπεζαρία. "Αν και μου φάνηκε παράδοξο κι' άσυμβίβαστο με την αλήθεια τό νόημα τους, δέν του είπα τίποτε ώστόσο, μόλις τόν είδα να με φτάνη σέ λίγο, μ' ένα φανάρι αναμμένο στα χέρια. Άργότερα όμως, και θά δητέ πως, έννοιωσα τόν κρυφό και αστατικό σκοπό, για τόν όποιο τό είπε!...

--Βλέπετε λοιπόν πού τάχασες κιόλας; μου είπε σέ λίγο ο Έθεραρδ, άφοδύ κάναμε άφωνα πλάι-πλάι άρκετά βήματα. Τόν άριστερό ή τόν δεξιό διάδρομο θά πάρης τώρα;...

Πραγματικά, σέ μια διασταύρωση διαδρόμων είχα σταθή διατακτικός και χαμογελούσα με τήν άμυχανία μου, παρ' όλο τόν έκνευρισμό μου.

--"Ελα!..." "Ελα!..." Στρίψε δεξιά, εξαδέλφε! είπε ο Έθεραρδ γελώντας. Τάχασες σαν μωρό παιδί!

Ήραμε τό δεξιό διάδρομο, μά έπειτα από άρκετά βήματα, στάθηκα πάλι διατακτικός. Δεν θυμόμουν να είχα περάσει τό πρωτό αυτές τις άλλεπάλληλες μικρές πορτοίλες τού διαδρόμου αυτού, όταν μου έδειξαν τό δωμάτιό μου. Κι' ένώ ρωτούσα, άφωνος, με τά μάτια μου τόν Έθεραρδ, έκείνος άνοιξε μια πόρτα και μουπε:

--"Ελα... Πέρα... Δυό σκαλοπάτια ή τρία, και θά βρεθούμς εκεί πού πρέπει!..."

Μά συγχρόνως, πριν τό αντίληφθώ, μ' έσπρωξε άπότομα και μ' έβρισε μέσα σ' ένα δωμάτιο, δέν ήταν τό δικό μου "Εκκανα άμέσως να σηκωθώ, μά τήν ίδια στιγμή τόν άκουσα να κλειδώνη τήν πόρτα, γελώντας σαρκαστικά.

Τρομαγμένος και ζαλιζόμενος, αντίκρισα τότε ένα σιδερένιο κλουβί, μέσα στο όποιο πηγαυνορχόταν με άφωνη λύσσα και με κούτταξε ένα άλλόκοτο, όσο και φοβερό θηρίο. Είχε μέγεθος μετρίως έννοως, άλλα ήταν κατάκαισος σαν έβενος, κι' απ' τά ιδιόρρυθμα και φρικώδη νύχια του και τά δόντια του, άναγνώρισα άμέσως σ' αυτό έναν σπάνιο Βραζιλιανό άγριόγατο!

"Αεσφια, κάποιος τριγμός μ' έκανε να προσέξω καλύτερα, και να ούρλιαδάω από ορική. Κάποιο άόρατο ελατήριο λειτουργούσε κι' ή μια πλευρά τού σιδερένιου αυτού κλουβιού άρχισε

έξαφνα ν' άνοιξη και να χώνεται στον τοίχο τού τσιμεντόκτιστου δωματίου. Ένοιωσα πως ήμουν χαμένος πειά, γιατί ο άγριόγατος, πεινσάμενος έπίτηδες καθώς ή' ήταν, είχε πλησιάσει στο άνοιγμα, περιμένοντας το να μεγαλώση, για να μπορέσει έτσι να χυμήξη έναντιόν μου!

Ο χάρος με παραμόνε... Τότε στην υπερτάτη έκείνη στιγμή τής άπελπίσας, άπέκτησα ξαφνικά άνέλπιστες δυνάμεις και όλη τή διαύγεια τού μυαλό μου: "Εθγάλα άμέσως τό σακκάκι μου, στάθηκα πλάι στο άνοιγμα πού μεγάλωνε, και καθώς ο άγριόγατος έκανε να όρμηση καταπάνω μου, λóξεφα άστραπαία και τού πέταξα κατάμουτρα τό σακκάκι μου.

"Έπειτα άρπαξα με δυνάμι άφάνταστη τήν πλευρά τού κλουβιού, πού έξακολουθούσε να χώνεται στον τοίχο, και τήν τράθηξα άπότομα προς τό μέρος μου, τρυπώνοντας συγχρόνως έγω ο ίδιος στο κλουβί, κι' άφήνοντας τόν άγριόγατο φρενιασμένο έξω στο δωμάτιο!...

Άνάσασα με άνακούφισι, μά ούρλιαξα κι' από πόνο, γιατί τήν τελευταία άκρικόως στιγμή τό διαβολικό θηρίο, άπαλλαγμένο απ' τό σακκάκι μου, είχε ριχτεί έναντιόν μου να με σπαράξει, και τά νύχια του είχαν προλάβει να μου σχίσουν δλόκληρο τό δεξιό μου πόδι, απ' τό μηρό ψηλά έως τή φτέρνα!...

Λιποθύησα απ' τόν πόνο, απ' τή θρόμα τού κλουβιού κι' απ' τήν άμωραγία!...

Τό διαβολικό θηρίο είχε ριχτεί έναντιόν μου να με σπαράξει...

"Η άνάρρωσις μου κράτησε πολλούς μήνες. Στά παραληρήματα τού πυρετού μου, άνασκάτευα φρικτές όπτασιές αίμάτων, Βραζιλιανών γάτων και μοχθηρών εξαδέλφων κι' έπειτα ξανάφερα πάλι σέ πολυήμερες άναισθησιές. Μιά ήμέρα όμως, νοιώθοντας κάπως καλύτερα τόν έαυτό μου, άλλα κι' έξακολουθώντας να πλέω σέ άγνωστα πελάγη αινιγμάτων, άνεξηγήτων άποριών, και μπερδεμένων συλλογισμών για όλη αυτή τήν άκατανόητη όσο κι' όδυνηρή περιπέτεία μου, άκουσα μια φωνή θλιμμένη να μου λέη:

--Συνήθατε τώρα;... Νοιώθετε καλύτερα τόν έαυτό σας;... Μπορώ να σας εξηγήσω μερικά πράγματα, για να δικαιώσετε πειά τήν άπρητη διαγωγή άπέναντι σας;...

Σάν μέσα σέ όνειρο, είδα σκυμμένη έπάνω μου τή χλωμή, μορφή τής κρεολής συζύγου τού εξαδέλφου μου, και σαν μέσα σέ όνειρο τήν άκουσα να μου λέη άργά:

Δέν τόν έννοιαζε πού θά κληρονομούσατε έσεις τόν λόρδο Σαούθροτον, τόσο για τά λεπτά του, όσο για τόν τίτλο του... "Η μανία του ήταν να γίνη λόρδος... "Όταν σας φώναζε στο κτήμα του, είχε κακό σκοπό... Δεν είχα όμως καθάρως άποδείξει για τά σθένή του, και γι' αυτό προσπάθησα με τόν άγενή τρόπο μου να σας διώξω... Δ μπορούσα βλέπετε να σας πώ τίποτε τό θετικό, για τόν κίνδυνο πού σας άπειλούσε... "Ω, πόσο ασταναίως άπέλιουσε!...

Μά θέλησε να σας ξεκάνη... "Επίτηδες έβρεχε τούς φίλους του τή θραδειά έκείνη, και τούς μέθουσε... Μποστά τους σας φώναζε, πως είχατε τήν περιέργεια να δητε τό θηρίο, ένώ τάχα αυτός δέν σας άφηνε... "Επίτηδες άπασχόλησε τόν καμαριέρη, για να πάτε μόνος σας στον κοιτώνά σας... "Επίτηδες είπε μπροστά σ' αυτούς, τούς όποιους θά χρησιμοποιούσε άργότερα για μάρτυρες ύπερασπισεώς του, ότι χάσατε τούς διαδρόμους και πλανηθήκατε μόνος τόν διαμερίσμα τών θηριών... Μά τιμωρήθηκε τήν επομένη τό πρωτό... Νόμιζε χορτάτο απ' τις σάρκες σας τόν Βραζιλιανό γάτο μου, κι' άνωίξε άνύποπτος τήν πόρτα να χαρή τόν θριαμβό του... Μά τό θηρίο, λυσοασμένο απ' τήν πεινα κι' απ' τή μανία του πού δέν μπορούσε όλη νύχτα να σας σπαράξει, κομμάτισε τόν κύριό του, ξεθυμαίνοντας έπάνω του τήν δολονκία παραφορά του!...

"Όταν γιατρεύθηκα έντελώς, ή κρεολή, χήρα πειά κι' άηδιασμένη απ' τόν κόπο, είχε φύγει για τή μακρινή πατρίδα της, χωρίς να δεχτεί να κληρονομήση τόν ποταπό σύζυγο της.